

Các Nhà Lãnh Đạo Việt Nam Lướt Qua Bệnh Dịch và Lái Nền Kinh Tế Tiến Lên (?)

Ký Thiệt

Trên đây là lời dịch từ cái tựa đề bằng Anh ngữ “Vietnam’s Leaders navigate the pandemic and steer the economy forward” của cái quảng cáo được đăng nguyên trang lớn trên Nhật báo The Washington Times ra ngày 10 tháng 5 với hai chữ “Advertisement” in rõ ràng ở hai góc phía trên với cái ảnh bán thân to tướng của thủ tướng Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam Phạm Minh Chính ở giữa.

Bài quảng cáo dài được mở đầu (xin tạm dịch) như sau:

“Việt Nam, một đất nước được trui rèn trong chiến tranh biết một hay hai điều về sự sống còn. Mặc dù tai hại nặng nề toàn cầu do COVID-19, đưa đến những sự đóng cửa (nhiều hãng xưởng, cửa hàng), những sự gián đoạn dây chuyền tiếp vận, và sự sản xuất đã bị đình trệ, viễn ảnh nền kinh tế của quốc gia vẫn còn tươi sáng, bảo đảm để đất nước này xứng danh là một trong những quốc gia phát triển nhanh nhất trên thế giới. Thủ tướng Phạm Minh Chính đã khen ngợi sự phát triển kinh tế của quốc gia và tin tưởng rằng đất nước sẽ đạt được thành tích phát triển kinh tế - xã hội vững mạnh hơn, hiệu quả hơn và lâu dài hơn trong tam cá nguyệt tới đây của năm 2022.”

Đúng là một bài “quảng cáo” mà từ cái tựa đề cho đến đoạn mở đầu đã đầy những đại ngôn, ngoa ngôn và xảo ngôn được thuê đăng nhân dịp Thủ tướng CSVN Phạm Minh Chính sang Mỹ tham dự Hội nghị Cấp cao Đặc biệt Mỹ-ASEAN tại Washington vào ngày 12 và 13 tháng 5 .

Với cái tựa đề “nở” kiểu “tự sướng” như trên thì không cần bàn gì hơn, nhưng ngay từ câu đầu tiên trong phần mở đầu đã có rất nhiều điều cần nói. Thật vậy, cái câu ngắn ấy đã gọi lên những chuyện dài, rất dài về cuộc chiến tranh thảm khốc đã qua mà bài quảng cáo võ ngược tự khoe là “Việt Nam, một đất nước được trui rèn trong chiến tranh biết một hay hai điều về sự sống còn”.

“Đất nước Việt Nam được trui rèn” hay đảng Cộng sản Việt Nam đã gây ra cuộc chiến nổi da xáo thịt do Hồ Chí Minh, một cán bộ cộng sản quốc tế được đào tạo tại Liên Xô, và đồng đảng phát động trên đất nước Việt Nam bất hạnh, mà trong dịp 30 tháng 4 vừa qua, từ Việt Nam đã phổ biến bài thơ “Sám Hối” của ông Trần Đức Thạch, một cựu cán binh đảng CSVN, với nội dung như sau:

*Mái đầu tôi mỗi ngày càng nhanh bạc
Với câu hỏi đất nước sẽ về đâu?
Thế hệ chúng tôi tội lỗi ngập đầu
Nhìn con cháu lòng muôn hồ thẹn
Thế hệ chúng tôi một thời chinh chiến
Thắng lợi mang về là xua đuổi văn minh
Thắng lợi mang về là làm khổ dân mình
Để đều cáng lên ngời gây tội ác
Thế hệ chúng tôi hoàn toàn làm lạc
Quên dân tộc mình theo chủ nghĩa Mác Lê-nin
Bệnh hoạn tư duy méo mó cách nhìn
Gieo thù hận trong lòng con cháu
Thế hệ chúng tôi đổ bao xương máu
Chẳng ý nghĩa gì khi dân tộc điêu linh
Chẳng ý nghĩa gì khi đất nước tanh bành
Lãnh thổ giang sơn bị ngoại bang gặm nhấm
Thế hệ chúng tôi cuộc đời cay đắng lắm
Mất chính mình mang tội ác với tương lai
Gần đất xa trời mới thấy được cái sai
Không phải thơ mà những lời sám hối
Xin ngàn lần triệu lần chịu tội*

Trước bản khoán đất nước sẽ về đâu???

Có tin cho biết tác giả bài thơ Sám Hối đã bị bắt giam ngày 23.4. 2020 ở tuổi 70 với nhiều bệnh tật của tuổi già mà tới nay không ai biết số phận ra sao.

Với khẩu hiệu “yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa” đảng CSVN đã coi đảng Mác – Lê-nin là của nước Việt Nam, nên sau khi đánh chiếm được miền Nam vào năm 1975, CSVN trong cơn say chiến thắng đã chính thức đặt tên nước là “Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam”, nhưng trong suốt bài quảng cáo nói trên, từ cái tựa đề cho tới nội dung dài lê thê khoe khoang về sự thành công vượt bực của chính sách gọi là “Đổi mới kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” (?), sau khi được thiết lập bang giao với Mỹ dưới chính quyền Clinton năm 1995, được gia nhập Tổ chức Mậu Dịch Thế Giới (World Trade Organization) vào năm 2006, được cho vào khối ASEAN, đã không một lần dùng cái tên chính thức “Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam”, mà **chỉ gọi là Việt Nam**. Điều này đã tố cáo gian ý của những người đang nắm quyền sanh sát tại Việt Nam ngày nay: che giấu cái đuôi đồ lòm của họ trước mắt quốc tế.

Tại sao phải che giấu? Mà thật ra, ngày nay cũng chẳng còn che giấu được ai. Bằng cứ là gần đây trên mục Sổ Tay này có nói tới cuốn sách viết về chuyện mê Việt Nam tựa đề “A Reporter’s Love for the Wounded People of Vietnam” (Tình Yêu của một Phóng viên đối với người dân Việt Nam bị thương) của một nhà báo Đức, ông Uwe Siemon-Netto, và nói rằng cuốn sách đang in. Nay được biết cuốn sách ấy đã được xuất bản, cả bản Anh ngữ lẫn bản Việt ngữ, và có thể mua tại Amazon: Siemon-Netto, Uwe: 9781467568593: Amazon.com: Books.

Trong bản tiếng Việt có những đoạn sau đây rất đáng được trích dẫn một lần nữa nhân Thủ tướng Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam Phạm Minh Chính sang Mỹ tham dự Hội nghị Cấp cao Đặc biệt Hoa Kỳ-ASEAN và nhân bài quảng cáo “Các nhà lãnh đạo Việt Nam lướt qua bệnh dịch và lái nền kinh tế tiến lên”:

“Từ giữa những năm 1960, những tay bịa chuyện huyền thoại về chính trị và lịch sử của phương Tây, hoặc ngây thơ hoặc bất lương, đã chấp nhận lời giải thích của Hà Nội rằng cuộc xung đột tại Việt Nam là một cuộc ‘chiến tranh nhân dân’. Cũng đúng thôi, nếu chấp nhận định nghĩa của Mao Trạch Đông và Võ Nguyên Giáp về cụm chữ đó. Nhưng theo luật văn phạm về sở hữu tự theo cách của Saxon Genitive quy định thì ‘chiến tranh nhân dân’ phải được hiểu là cuộc ‘chiến tranh của nhân dân’.

“Có phải miền Nam đã được ‘giải phóng’ khỏi sự áp đặt bởi một nhà nước độc đảng toàn trị được xét hạng chung với những chế độ vi phạm tội tệ nhất thế giới về các nguyên tắc tự do tôn giáo, tự do phát biểu, tự do ngôn luận, tự do hội họp và tự do báo chí?

“Thực tế không phải như vậy. Đã có khoảng 3 triệu 800 ngàn người Việt Nam bị giết giữa các năm 1954 và 1975. Khoảng 164 ngàn thường dân miền Nam đã bị thủ tiêu trong cuộc tru diệt bởi Cộng sản trong cùng thời kỳ, theo Học giả Chính trị Rudolf Joseph Rummel của Trường Đại Học Hawaii. Ngũ Giác Đài ước tính khoảng 950 ngàn quân nhân VNCH đã ngã xuống trên chiến trường, cộng với 58 ngàn quân Hoa Kỳ nữa. Đây không thể là một ‘chiến tranh nhân dân’ mà chính là chiến tranh chống nhân dân.” (ngưng trích)

Trong cuốn Sách Đen về Chủ Nghĩa Cộng Sản (Le livre noire du Communisme: Crime, terreur, répression) xuất bản năm 1997, và đã được dịch sang Anh ngữ cùng nhiều thứ tiếng khác, sáu tác giả người Pháp - trong gần một ngàn trang sách - vạch trần tội ác của chủ nghĩa cộng sản đã giết chết hơn 100 triệu người trên khắp thế giới, trong đó “thành tích” của Cộng sản Việt Nam là một triệu người vô tội đã mất mạng dưới đủ mọi hình thức của tội ác.

Một trong những tội ác ấy của CSVN là nhà tù và trại tập trung cải tạo đã được ghi lại trong cuốn “Sách Đen” là bản “chức thư” của 48 người tù can đảm đã “ký tên bằng miệng”, được ghi nhớ và đã được luân lưu qua các nhà tù tại thành phố HCM trong thời gian từ tháng 8 năm 1975 tới tháng 10 năm 1977, với nội dung như sau:

Chúng tôi, công nhân, nông dân, vô sản, nghệ sĩ, và trí thức yêu nước bị giam nhốt trong các nhà tù khác nhau trên khắp nước Việt Nam,

- Trước tiên, muốn bày tỏ món nợ tri ân tới các phong trào cấp tiến trên khắp thế giới, các phong trào tranh đấu của công nhân và trí thức, tới mọi người mà trong hơn mười năm qua đã yểm trợ cho cuộc tranh đấu cho nhân quyền tại Việt Nam và yểm trợ cho cuộc tranh đấu cho dân chủ và tự do của người dân Việt Nam bị đàn áp và khai thác. . .
- Hệ thống nhà tù của chế độ cũ (đã bị lên án rộng rãi của dư luận quốc tế) đã được thay thế một cách nhanh chóng bởi một hệ thống đã được hoạch định một cách xảo quyệt để trở nên cứng rắn và tàn bạo hơn nhiều. Tất cả những sự tiếp xúc giữa các tù nhân và gia đình họ đều bị cấm đoán, dù là qua thư từ. Gia đình của các tù nhân đều bị giữ kín về số phận thân nhân họ trong nhà tù. Tình trạng trong các nhà tù thì tồi tệ ngoài sức tưởng tượng. Trong khám Chí Hòa, nhà tù chính của Sài-Gòn, chứa 8 ngàn tù nhân dưới chế độ cũ đã bị bên ngoài thường xuyên chỉ trích. Ngày nay, giam nhốt hơn 40 ngàn người trong cùng một nhà tù. Tù nhân thường chết vì đói, vì thiếu không khí để thở, hay vì bị tra tấn, hay vì tự tử. . .
- Nhưng có hai loại nhà tù ở Việt Nam: những nhà tù chính thức và các trại tập trung cải tạo. Loại sau này ở trong rừng sâu, và tù nhân bị kết án suốt đời khổ sai cưỡng bách lao động mà không do tòa nào xử và cũng không có cơ chế pháp lý nào để biện hộ. . .

Nếu thực sự đây là trường hợp có lòng nhân đạo trong lúc này đang kéo lùi lại sự bành trướng của chủ nghĩa cộng sản, và bác bỏ những tuyên bố của Cộng sản Bắc Việt rằng họ đã đánh bại đế quốc Mỹ là bằng cứ của sức mạnh vô địch của họ, vậy thì chúng tôi, những người tù ở Việt Nam, yêu cầu Hội Hồng Thập Tự Quốc tế, các tổ chức nhân quyền trên thế giới, và tất cả những con người có lòng tốt, hãy gửi cho chúng tôi những liều thuốc độc ngay bây giờ để chúng tôi có thể tự chấm dứt sự đau khổ của chúng tôi. Chúng tôi muốn chết ngay bây giờ. Xin giúp chúng tôi thực hiện ý muốn này, và giúp chúng tôi tự sát càng sớm càng tốt. Chúng tôi sẽ mãi mãi nhớ món nợ của quý vị.”
(ngưng trích)

Trên đây chỉ là một trong nhiều cách đảng CSVN giết đồng bào của mình mà cuốn “Sách Đen” đã kể ra con số tới hơn một triệu trong số hơn 100 triệu nạn nhân của chủ nghĩa cộng sản trên toàn thế giới mà tại Thủ đô Washington đã dựng lên **một Đài Tưởng Niệm** vào năm 2007 trong đó có sự đóng góp quan trọng của người Việt tị nạn tại Mỹ.

Đài Tưởng Niệm 100 triệu nạn nhân của chủ nghĩa cộng sản trên toàn thế giới

Thủ tướng CSVN Phạm Minh Chính sang Mỹ và tới Washington nên đến Đài Tưởng Niệm này để tạ tội hơn là tung tiền đăng quảng cáo trên báo Mỹ với đầy những đại ngôn, ngoa ngôn và xảo ngôn không có tác dụng gì cả, chưa kể đã tạo dịp cho người Mỹ viết những bài kể tội Phạm Minh Chính từ khi được đưa lên giữ chức “thủ tướng” trong lúc đang có nạn dịch COVID-19, **đã sao chép gần như nguyên văn chính sách chống dịch của quan thầy Trung cộng**, làm cho đời sống của hơn 90 triệu dân Việt Nam lâm cảnh vô cùng khó khăn, khốn khổ. Áp dụng những chính sách độc đoán, vô hiệu quả như một người có triệu chứng **tức thì cách ly cả xóm để cùng lây với nhau và cùng chết với nhau**. Con số người chết báo cáo ít chỉ là báo cáo láo.

Trong thời gian chống dịch vừa qua và kéo dài cho tới nay, **cả người dân và những doanh nghiệp của Việt Nam đang lâm cảnh kiệt quệ**. Các nhà **đầu tư ngoại quốc theo nhau rút khỏi Việt Nam, để chỗ cho Tàu cộng thâm tóm**. Kinh tế suy sụp hoàn toàn mà theo báo chí quốc tế, Phạm Minh Chính với tư cách thủ tướng, đã không nhận trách nhiệm mà còn thuê đăng quảng cáo láo khoét trên báo Mỹ với kết luận cường điệu, huênh hoang như sau:

“Các kinh tế gia không cần phải đọc những lá trà để tiên đoán rằng trong năm tới đây, Việt Nam chắc chắn đạt được sự gia tăng đầu tư từ Hoa Kỳ và những nơi khác. Con tàu quốc gia của họ trên đường vững mạnh cống hiến sự ổn định kinh tế và chính trị, bảo đảm cho sự hiệu quả và gia tăng những viễn tưởng của sự tiêu thụ.”

Theo tin RFA, có hơn 40 tổ chức trên thế giới tính đến cuối tháng 4 đã ký vào thư chung kêu gọi Hoa Kỳ có biện pháp đối với chính sách bị cho là kích động hận thù và bạo lực nhắm vào các tôn giáo tại Việt Nam. Tổ chức BPSOS tại Hoa Kỳ vừa qua cũng đã phát động chiến dịch vận động các tổ chức nhân quyền ký vào thư chung vừa nêu trên, sau khi Tòa Bạch Ốc thông báo Tổng thống Joe Biden sẽ tiến hành Hội nghị Thượng đỉnh Hoa Kỳ - ASEAN vào hai ngày 12 và 13 tháng 5.

Hai ngày 12 và 13, người Việt tị nạn từ khắp nơi trên nước Mỹ, kể cả từ Canada và Đức đã kéo nhau tới Washington, biểu tình trước Tòa Bạch Ốc, dù trời mưa hay trời nắng, để “hỏi tội Phạm Minh Chính và đồng bọn”. Mặc dù thời tiết không tốt và không phải là ngày nghỉ nhưng đoàn người hăng hái đấu tranh cũng đã kiên nhẫn tập hợp trong hai ngày, biểu tình ở bên kia đường trước mặt tiền Tòa Bạch Ốc, và một hàng rào an ninh. Sáng ngày thứ sáu, 13 tháng 5, có lẽ vì thấy đoàn biểu tình sinh hoạt trong trật tự và ôn hòa nên sau một tiếng đồng hồ tập hợp bên ngoài Tòa Bạch Ốc, **canh sát đã mở rào cản, thế là đoàn biểu tình liền di chuyển tới sát hàng rào Tòa Bạch Ốc** và tuần hành nhiều lần với cờ vàng và biểu ngữ chống cộng và chống Phạm Minh Chính. **Ông “thủ tướng Việt Nam” đã trốn kỹ trong “Nhà Trắng” của “Đế quốc Mỹ”, không dám bước**

ra ngoài để thăm hỏi “Việt kiều” đang dầm mưa dãi nắng tập hợp bên ngoài muốn gặp ông.

Theo tin của VOA Tiếng Việt thì sau đó “Thủ tướng Phạm Minh Chính hào hứng kể lại trải nghiệm của ông tại Nhà Trắng với các quan chức Việt Nam đang đứng vây quanh. Ông ta nói: “Rõ ràng sông phẳng, mẹ nó, sợ gì!”
(ngưng trích)

"Mẹ nó", đúng là tác phong của một "thủ tướng Cộng-Hòa Xã-Hội Chủ-Nghĩa Việt-Nam".

Ký Thiệt